

R O M Ȃ N I A
ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE
SECȚIA I CIVILĂ

Decizia nr. 83

Dosar nr. 9819/3/2022

Ședința publică din 17 ianuarie 2024

Lavinia Dascălu	- Președinte
Lavinia Curelea	- Judecător
Adina Nicolae	- Judecător
Cătălina Georgeta Nistor	- Magistrat asistent

S-a luat în examinare recursul declarat de reclamanta Năstase Daniela împotriva deciziei nr. 626/A din 20 aprilie 2023 a Curții de Apel București-Secția a IV a civilă.

La apelul nominal se prezintă avocat Claudiu Mihai Toma pentru recurenta-reclamantă Năstase Daniela, avocat Marian Ștefănescu pentru intimații-pârâți Opriș Andra Lavinia, care se prezintă și personal, Opriș Vladimir Codruț, lipsă fiind intimata-pârâtă Ardelean Florica Lucia.

Procedura de citare este legal îndeplinită.

Magistratul-asistent face referatul cauzei și arată că recursul a fost declarat în termen, este legal timbrat, motivele de recurs au fost comunicate. Prin întâmpinarea formulată în termen și comunicată intimații Opriș au invocat excepția de inadmisibilitate, excepția lipsei de interes, excepția conform căreia nimeni nu poate invoca propria turpitudine, iar în subsidiar au solicitat respingerea recursului și acordarea cheltuielilor de judecată. Recurenta a formulat răspuns la întâmpinare prin care a solicitat respingerea excepțiilor invocate și admiterea recursului astfel cum a fost formulat.

Înalta Curte constată cauza în stare de judecată și acordă cuvântul asupra recursului, cu prioritate asupra excepțiilor invocate prin întâmpinare.

Avocat Claudiu Mihai Toma arată că excepțiile invocate prin întâmpinare reprezintă aspecte de fond, iar nu chestiuni care să vizeze calea de atac. Recursul se încadrează în dispozițiile prevăzute de Codul de procedură civilă, problema interesului a fost analizată de instanța de fond, a fost respinsă și nu a făcut obiectul unei căi de atac incidentale care să fie exercitată de cealaltă parte. Invocarea propriei culpe este, de asemenea, o apărare de fond, care a fost tratată corespunzător de către instanțele anterioare.

Solicită admiterea recursului, cu acordarea cheltuielilor de judecată constând în taxa judiciară de timbru.

O primă critică vizează faptul că instanța de apel nu s-a pronunțat pe apelul formulat de reclamantă împotriva unei încheieri prin care Tribunalul București a respins probatoriul propus de aceasta.

La solicitarea instanței de a preciza dacă partea a suferit vreo vătămare din această perspectivă, avocat Claudiu Mihai Toma arată că vătămarea constă în faptul că tribunalul a respins probele solicitate reținând că acele înscrisuri s-ar afla la dosar și că reclamanta nu ar fi probat elemente care s-ar fi putut regăsi în dosarul penal. Astfel, în măsura în care ar rămâne valabilă ipoteza că reclamanta nu a probat simulația prin acele probe care nu s-au atașat, este evident că există o vătămare.

La solicitarea instanței de a preciza în ce constau acele probe care i-ar fi folosit reclamantei în dovedirea simulației, avocat Claudiu Mihai Toma arată că este vorba de înscrisuri și depoziții de martori.

La solicitarea instanței de a preciza care ar fi înscrisurile care se regăsesc în dosarul penal, avocat Claudiu Mihai Toma arată că ele sunt integral scanate pe suport optic și se referă la operațiunea în discuție.

Înalta Curte învederează că instanța de apel a reținut că partea nu a avut nimic de atacat în ce privește încheierea din 07.10.2022 a tribunalului.

Avocat Claudiu Mihai Toma arată că formal, instanța de apel nu s-a pronunțat pe apelul împotriva acestei încheieri, respectiv soluția nu se regăsește în dispozitivul hotărârii, chiar în lipsa unor argumente ale părții împotriva acelei încheieri.

O a doua critică vizează contrarietatea motivării, și anume instanța de apel reține autoritatea de lucru judecat a hotărârii penale invocate de reclamantă, însă strict sub aspectul elementelor constitutive ale infracțiunii de luare de mită. Instanța de apel reține că decizia penală a lămurit, cu putere de lucru judecat, faptul că s-au luat mită niște îmbunătățiri la imobil, însă instanța penală nu s-a pronunțat în niciun fel asupra simulației, iar această instituție (a simulației) nu poate fi reținută mai departe în fața instanței civile. Nu poți fi subiect activ al infracțiunii de luare de mită constând în îmbunătățiri aduse unui imobil, dacă acel imobil nu se află în patrimoniul tău. Nu se poate primi o astfel de mită pentru un imobil aparținând unui terț. Mai mult, instanța penală a reținut expres faptul că a avut loc o simulație, pentru că aceasta este premisa de bază a condamnării. Dacă instanța de fond în penal a reținut inițial că nu s-a dovedit (teza achitării) că soții Năstase sunt proprietarii imobilului și, ca atare, nu pot fi condamnați pentru luare de mită, Completul de 5 judecători a statuat că din probele administrate în cauză, rezultă că aceștia sunt adevărații proprietari.

Înalta Curte învederează că nu s-a reținut calitatea de proprietari, ci faptul că aceștia s-au comportat ca adevărați proprietari.

Avocat Claudiu Mihai Toma arată că s-au comportat ca proprietari ai imobilului, iar tranzacția în discuție a fost una simulată. Ei nu au fost la acel moment proprietarii imobilului, pentru că proprietara a rămas Cernășov Tamara care, deși a încheiat contractul de vânzare-cumpărare cu Paul Opriș, se reține că acordul simulatoriu a fost în sensul că acest act nu există și imobilul rămâne în patrimoniul d-nei Cernășov Tamara. Prin urmare, nu puteau fi întrunite elementele constitutive ale acestei infracțiuni, atâta timp cât imobilul părăsea, în realitate, patrimoniul dumnealor. Ca atare, nu pot fi două realități distincte, cum a reținut instanța de apel, una specifică instanței penale, unde probatoriu este mai amplu și alta din perspectiva legii civile, care presupune un alt regim probatoriu, realitatea faptică fiind una singură.

Mai arată că s-au încălcat normele de drept material, respectiv instanța de apel în mod greșit a considerat că problema juridică ar fi, neapărat, efectele hotărârii judecătorești penale în plan civil. Problema de drept constă în efectele unei hotărâri judecătorești definitive față de terți. Nici moștenitorii lui Paul Opriș și nici Paul Opriș nu au fost părți în dosarul penal. Puterea de lucru judecat are o sferă mai largă decât autoritatea de lucru judecat și impune, potrivit jurisprudenței naționale și comunitare, o anumită consecvență în judecată, astfel încât o realitate reținută și clarificată de către o instanță de judecată să fie menținută în eventuale judecăți ulterioare. Față de terți există normele de la art. 435, care statuează că și terților le este opozabilă hotărârea judecătorească dacă nu fac cumva dovada contrară. În cauză nu a existat o astfel de dovadă contrară. Instanța de apel reține că nu se putea face o dovadă negativă, însă nu este vorba de o dovadă negativă, ci de afirmarea unui fapt pozitiv că dumnealor sunt proprietarii imobilului.

Înalta Curte învederează că prin întâmpinare s-a arătat că intimații aveau imobilul în posesie, că îl foloseau, că l-au intabulat, etc.

Avocat Claudiu Mihai Toma arată că aceasta este o simplă susținere, nedovedită de niciun aspect probatoriu. Inclusiv instanța penală, când a dezbătut dacă există sau nu infracțiunea de luare de mită și, implicit, dacă soții Năstase sunt sau nu proprietarii imobilului, a reținut că familia Opriș nu este adevărata proprietară a imobilului, pentru că nimeni nu locuiește acolo, imobilul este abandonat, nu există dovezi cu privire la exercitarea atributelor dreptului de proprietate, nu s-a depus o copie a actului de identitate. Puterea de lucru judecat nu împiedică judecata, însă ușurează sarcina probațiunii, în speță a ușurat sarcina probațiunii în ce o privește pe reclamantă. Părțile adverse nu au făcut o probă contrară, deși aveau această posibilitate. Nefăcând această dovadă, trebuie aplicată instituția puterii de lucru judecat și a consecvenței în judecată a faptului că există deja acel probatoriu administrat de instanța penală, care a fost depus și în fața instanței civile. Soluția ar trebui să fie bazată pe regulile simulației și pe instituția puterii de lucru judecat.

Solicită cheltuieli de judecată constând în taxa judiciară de timbru.

Avocat Marian Ștefănescu solicită respingerea recursului și arată că nu intimații trebuiau să dovedească contrariul, ci reclamanta trebuia să-și dovedească afirmațiile. Cu toate acestea, intimații au depus la dosar o hotărâre judecătorească de partaj și locuiesc din 2007 în imobilul în discuție, sens în care prezintă instanței, în ședință publică, documentele de identitate ale acestora. Mai arată că există posibilitatea cercetării la fața locului care, însă, nu poate fi realizată în prezenta etapă procesuală. Intimații locuiesc de 17 ani în imobil, au și un copil care s-a născut acolo, astfel încât situația prezentată de partea adversă nu corespunde realității.

La solicitarea instanței de a preciza care este punctul de vedere al intimaților referitor la existența a două realități juridice care trebuie conciliate, avocat Marian Ștefănescu arată că hotărârea penală a Înaltei Curți este definitivă și are putere de lege, astfel încât nu poate exista niciun comentariu asupra acesteia. D-na Opriș a avut calitatea procesuală de martor în cauza penală despre care vorbește partea adversă, fiind audiată atât la DNA, cât și la Înalta Curte. Împrejurarea că se aduc îmbunătățiri unui imobil nu înseamnă, în mod

obligatoriu, că partea care le face este și proprietarul aceluși imobil, iar contravaloarea termopanelor a fost achitată de către defunctul Opreș Paul.

La solicitarea instanței de a preciza de ce crede că familia Năstase a efectuat celelalte îmbunătățiri, avocat Marian Ștefănescu arată că părțile au fost în relații de amicitie și chiar în relații comerciale.

La solicitarea instanței de a preciza în ce constau aceste relații comerciale, avocat Marian Ștefănescu arată că s-a referit la cei care au montat acele termopane. În cauză exista posibilitatea confiscării bunurilor obiect al infracțiunii sau chiar disjungerea, măsuri care însă nu au fost solicitate.

În replică, avocat Claudiu Mihai Toma arată că nu s-a pus problema că imobilul în sine ar reprezenta o mită, ci doar îmbunătățirile aduse acestuia. Instanța penală s-a pronunțat expres asupra acestei chestiuni și a confiscat contravaloarea îmbunătățirilor, pe care reclamanta a plătit-o. Dispozițiile art. 254 erau aplicabile intimaților, care trebuiau să facă o probă contrară celor reținute prin hotărârea penală. Instanța penală a reținut că mărturiile intimaților sunt nesincere.

Avocat Marian Ștefănescu arată că intimații nu au fost condamnați pentru mărturie mincinoasă. Solicită cheltuieli de judecată reprezentând onorariu de avocat, conform dovezilor depuse la dosar.

După deliberare,

ÎNALTA CURTE,

asupra cauzei de față, constată următoarele:

I.Circumstanțele cauzei

1.Obiectul cererii de chemare în judecată

Prin cererea înregistrată pe rolul Tribunalului București-Secția a V a civilă la data de 14.04.2022, reclamanta Năstase Daniela a solicitat, în contradictoriu cu pârâții Opreș Andra-Lavinia, Opreș Vladimir-Codruț și Ardelean Florica-Lucia, să se constate caracterul simulat al contractului de vânzare-cumpărare autentificat de BNP Camilia Mîndra Gheorghiu sub nr. 139/29.01.2002, prin care Cernășov Tamara a transferat proprietatea imobilului situat în București, sector 1, str. Cristian Tell nr. 15, compus din teren având număr cadastral 218282 (având o suprafață în acte 402 mp și măsurată 349 mp) și construcție având număr cadastral 218282-C1 (având o suprafață construită desfășurată de 652,79 mp) către defunctul Opreș Paul (moștenit ulterior de pârâți) și obligarea pârâților să îi lase în deplină proprietate și liniștită posesie imobilul menționat.

În drept, a invocat dispozițiile art. 1175 Cod civil din 1864, art. 566 Noul Cod civil.

Prin *întâmpinare*, pârâții au invocat excepțiile netimbrării, prescripției dreptului material la acțiune și lipsei de interes, iar pe fond au solicitat respingerea cererii, ca neîntemeiată.

La termenul din 07.10.2022, tribunalul a încuviințat și administrat proba cu înscrisuri, a respins excepțiile netimbrării și lipsei de interes, a unit cu fondul excepția prescripției dreptului material la acțiune și a calificat excepția constând în aceea că nimeni nu își poate invoca propria culpă, ca o apărare de fond.

2.Sentința pronunțată de Tribunalul București

Prin sentința nr. 1612/21.10.2022, Tribunalul București-Secția a V a civilă a respins excepția prescripției dreptului material la acțiune; a respins acțiunea, ca neîntemeiată.

3.Decizia pronunțată de Curtea de Apel București

Prin decizia nr. 626/A din 20 aprilie 2023, Curtea de Apel București-Secția a IV a civilă a respins, ca nefondat, apelul reclamantei împotriva sentinței; a respins, ca neîntemeiată, cererea intimațiilor privind acordarea cheltuielilor de judecată.

4.Calea de atac a recursului exercitată în cauză

Împotriva acestei decizii a declarat recurs întemeiat pe dispozițiile art. 488 alin. 1 pct. 5, 6, 7, 8 Cod procedură civilă, reclamanta Năstase Daniela.

Referitor la motivul de recurs întemeiat pe dispozițiile art. 488 alin. 1 pct. 5 Cod procedură civilă, recurenta a arătat că, deși a atacat cu apel atât sentința, cât și încheierea pronunțată de Tribunalul București în data de 07.10.2022 (prin care s-a respins solicitarea de probatoriu de a se atașa dosarul penal), instanța de apel nu s-a pronunțat asupra căii de atac exercitate împotriva încheierii din 07.10.2022. Această omisiune reprezintă o încălcare a principiului disponibilității reglementat de art. 9 Cod procedură civilă.

Referitor la motivul de recurs întemeiat pe dispozițiile art. 488 alin. 1 pct. 6 Cod procedură civilă, recurenta a arătat că întreaga motivare a hotărârii recurate se bazează pe realități diferite, în funcție de legea care le guvernează (penală sau civilă), fiind vădit contradictorie. Instanța de apel reține că simulația a existat doar când a fost convenabilă DNA/instanței penale pentru a fi soții Năstase condamnați pentru o infracțiune de corupție; când se solicită declararea simulației în contradictoriu cu succesorii lui Paul Opreș, recurenta află că a existat un context în care se pare că a fost necesar să se considere acel act nereal, însă că „în plan civil” nu există o dovadă că acel act ar fi fost simulat iar ipotezele nu ar fi identice. Cu alte cuvinte, recurenta a fost condamnată împreună cu soțul său pentru că ar fi primit mită îmbunătățiri la un imobil (care, potrivit Curții de Apel București, nu este al acestora) într-un anumit context în care s-ar fi verificat doar dacă sunt beneficiarii investițiilor, iar situația de fapt nu ar fi aplicabilă în procesul civil. Aceste considerente sunt vădit contradictorii. Nu pot exista realități paralele, guvernate de legi diferite: fie imobilul, în baza acelorași probe avute în vedere de instanța penală, a rămas în patrimoniul Tamarei Cernășov (unde a primit îmbunătățiri ilicite care au fost confiscate de statul român) și este moștenit de reclamanta - recurentă Daniela Năstase, și atunci se impune admiterea acțiunii în constatarea simulației; fie imobilul a fost dobândit în mod real de Paul Opreș (și a rămas succesorilor săi), iar instanța civilă susține o concluzie diferită de instanța penală, analizând exact aceleași probe, care implică faptul că atât recurenta cât și soțul său au fost condamnați pe nedrept, întrucât nu puteau primi mită îmbunătățiri la un imobil care nu le aparține și nu le-ar fi aparținut niciodată. Premisa condamnării în dosarul penal pentru mită constând în îmbunătățiri la imobil, reținută în mod expres și fără niciun dubiu de instanța penală, este caracterul simulat (nereal) al contractului de vânzare cumpărare încheiat între Tamara Cernășov (vânzător) și Paul Opreș (cumpărător). Dacă acel act nu ar fi fost unul simulat (fictiv), nici recurenta, nici soțul acesteia

nu puteau fi condamnați penal pentru luare de mită, pentru că nu puteau primi mită îmbunătățiri la imobilul lui Paul Opreș.

Deși instanța de apel arată faptul că regimul probatoriu ar fi diferit în penal și în civil, în realitate reține situații de fapt diferite și contradictorii - care nu pot conciliate.

Indiferent de considerentele instanței de apel, analiza făcută de instanța penală în calea de atac a condus la concluzia că actul în discuție este simulat/fictiv. Analiza făcută de instanța civilă, pe aceleași probe ca și instanța penală, a condus la concluzia că actul în discuție nu este simulat/fictiv.

Instanța de apel a încercat să justifice acest concluzii diferite prin prisma regulilor probatorii diferite în penal și civil, însă, în realitate, cu ignorarea puterii de lucru judecat a deciziei penale, fără a îi critica explicit concluzia, reține o situație de fapt total diferită - încercând să justifice în același timp caracterul temeinic al soluției de condamnare.

Ca atare, considerentele instanței de apel - care nu a cenzurat în niciun fel considerentele instanței de fond, cu excepția invocării apărării referitoare la propria turpitudine - sunt contradictorii și atrag incidența art. 488 pct. 6 Cod procedură civilă.

Referitor la motivele de recurs întemeiate pe dispozițiile art. 488 alin. 1 pct. 7 și 8 Cod procedură civilă, recurenta arată că instanța de apel a încălcat normele de drept material privind puterea de lucru judecat și privind simulația (art. 1.175 Cod civil).

Recurenta a învederat că soții Năstase sunt cei care au fost judecați și condamnați pentru fapta de luare de mită la pedeapsa cu închisoarea (cu executare, respectiv cu suspendare) și au achitat, fiecare, un prejudiciu în valoare de 912.152 RON, adică un prejudiciu total în valoare de 1.824.303,72 RON (18.243.037.290,81 ROL), sumă reprezentând contravaloarea îmbunătățirilor la imobil (suma primită cu titlu de mită conform hotărârii penale).

Din argumentele reținute în mod corect de instanța de fond rezultă următoarea concluzie: instanța penală a constatat, cu putere de lucru judecat, că tranzacția prin care Tamara Cernășov i-a vândut imobilul lui Paul Opreș a fost una simulată, nereală, și că inculpații Năstase s-au comportat, în fapt, ca adevărații proprietari ai acestui imobil, iar implicarea patrimonială a soților Năstase în lucrările la imobil dovedește că, în fapt, acesta le aparținea. Din punct de vedere al formei, consemnarea actului secret într-un înscris (instrumentul) nu este necesară, fiind suficientă încheierea sa (ca negotium) conform principiului consensualismului.

Decizia penală nr. 1/06.01.2014 are putere de lucru judecat cu privire la acest aspect, contrar reținerilor instanței de apel, iar intimații-pârâți nu au făcut dovada contrară celor reținute prin această decizie.

Instanța de apel a încălcat dispozițiile art. 22 din Codul de procedură penală din 1968: „autoritatea de lucru judecat a hotărârii penale în fața instanței civile, astfel cum era reglementată în art. 22 din vechiul Cod de procedură penală, sub imperiul căruia a fost pronunțată decizia penală invocată, are în vedere o altă ipoteză, reprezentată de acele situații în care, din diverse motive

procedurale sau din voința părții civile, acțiunea civilă nu a fost soluționată în procesul penal, ea urmând a fi soluționată de instanța civilă”.

Potrivit normei citate: „Hotărârea definitivă a instanței penale are autoritate de lucru judecat în fața instanței civile care judecă acțiunea civilă, cu privire la existența faptei, a persoanei care a săvârșit-o și a vinovăției acesteia. Hotărârea definitivă a instanței civile prin care a fost soluționată acțiunea civilă nu are autoritate de lucru judecat în fața organului de urmărire penală și a instanței penale, cu privire la existența faptei penale, a persoanei care a săvârșit-o și a vinovăției acesteia.”

Contrar interpretării date de instanța de apel, norma legală nu restrânge puterea lucrului judecat la vreo „acțiune civilă”.

Totodată, principiile unui proces echitabil - așa cum este reglementat la art. 6 din CEDO - nu sunt înlăturate de norma sus - citată (iar instanța de apel le ignoră), cu toate că prin Constituția României se dă prioritate, la art. 20, alin. 2, Convenției Europene: „Dacă există neconcordanțe între pactele și tratatele privitoare la drepturile fundamentale ale omului, la care România este parte, și legile interne, au prioritate reglementările internaționale, cu excepția cazului în care Constituția sau legile interne conțin dispoziții mai favorabile”.

Instanța de fond nu a furnizat niciun motiv întemeiat (și nici intimații-pârâți) pentru ca, având la dispoziție exact aceleași probe ca și instanța penală, să ajungă la o concluzie diametral opusă (faptul că nu ar exista simulație).

Având în vedere că instanța penală a dat o dezlegare definitivă juridică cu privire la caracterul simulat al tranzacției dintre Tamara Cernășov și Paul Opreș, fără a o include în dispozitiv, dezlegare care a avut însă consecințe importante în plan penal (îmbunătățirile aduse imobilului au fost considerate mită, ceea ce nu ar fi fost cazul dacă nu era incidentă simulația), aceasta trebuie să producă efecte depline și în prezenta cauză, hotărârea ÎCCJ neputând fi contrazisă în considerarea puterii lucrului judecat derivând din hotărârea penală și a principiului securității raporturilor juridice.

S-a arătat că, de vreme ce aceeași problemă dedusă judecării într-un litigiu a fost soluționată irevocabil pe cale incidentală sau pe fond într-un anumit sens, rezultă că acest aspect reținut de instanțe, care a stat la baza soluțiilor din dispozitivul hotărârilor, a dobândit putere de lucru judecat și trebuie avut în vedere de instanța sesizată ulterior. În sensul acestei dezlegări, ca expresie a principiului securității juridice și a preeminenței dreptului, sunt și hotărârile instanței de contencios european.

Pe acest aspect, s-a făcut trimitere la o serie de hotărâri ale Curții Europene a Drepturilor Omului, respectiv: hotărârea pronunțată în Cauza Beian contra României din 06.12.2017, prin care a fost condamnat Statul Român pe motiv că sistemul judiciar românesc nu asigură stabilitatea circuitului juridic prin faptul că permite pronunțarea în cauze identice a unor soluții contradictorii și diametral opuse; hotărârea din cauza Societatea Comercială Pilot Service contra României din 03.06.2008, în care s-a statuat că obligația de a executa o hotărâre nu se limitează la dispozitiv; hotărârea din cauza Zazanis și alții contra Greciei (nr. 68.138/01, § 36 și 38, 18 noiembrie 2004), în care s-a statuat că obligația de a executa o hotărâre nu se limitează la dispozitivul acesteia, iar autoritățile nu pot repune în discuție problema soluționată prin hotărârea definitivă; hotărârea

din cauza Amurăriței contra României în care a stabilit că dreptul la un proces echitabil garantat de art. 6, alin. (1) trebuie interpretat prin prisma preeminenței dreptului ca element al patrimoniului comun al statelor semnatare ale Convenției.

5. Apărările formulate în cauză

Prin *întâmpinare*, intimații-pârâți Opriș Andra Lavinia, Opriș Vladimir Codruț au solicitat respingerea recursului și au arătat că din simpla lecturare a tuturor înscrisurilor aflate la dosar ar fi extrem de greu de crezut că toate aceste acte autentice, efectuate și tranzacționate, atât la nivelul unor birouri notariale publice, cât și la nivelul unor autorități ale statului (respectiv, cartea funciară), să fie doar simulații.

Mai arată că nicio persoană nu poate invoca propria culpă în vederea obținerii protecției unui pretins drept, situație față de care invocă excepția reglementată de principiul *nemo auditur propriam turpitudinem allegans*, principiu consacrat și de art. 57 din Constituția României.

Intimații au invocat și excepția lipsei de interes a acțiunii, arătând că reclamanta a avut posibilitatea, în condițiile legislației în vigoare, conform Legii nr. 7/1996 și a altor acte normative, ca de la data înregistrării cererii de înscriere formulată de intimați (dobânditorii nemijlociți ai dreptului de proprietate asupra bunului imobil în litigiu), să solicite o rectificare a situației de carte funciară.

De asemenea, cu trimitere la dispozițiile art. 2523 Cod civil, s-a invocat excepția prescripției extinctive, arătându-se că prescripția începe să curgă de la data când titularul dreptului la acțiune a cunoscut sau, după împrejurări, trebuia să cunoască nașterea lui.

Art. 907 alin. 1 Cod civil, punctele 1-4 stabilește condițiile în care o persoană interesată poate cere rectificarea unei intabulări, respectiv orice persoană interesată poate cere rectificarea unei intabulări sau înscrieri provizorii, dacă: înscrierea sau încheierea nu este valabilă ori actul în temeiul căruia a fost efectuată înscrierea a fost desființat, în condițiile legii, pentru cauze ori motive anterioare sau concomitente încheierii ori, după caz, emiterii lui; dreptul înscris a fost greșit calificat; nu mai sunt întrunite condițiile de existență a dreptului înscris sau au încetat efectele actului juridic în temeiul căruia s-a făcut înscrierea; înscrierea în cartea funciară nu mai este, din orice alte motive, în concordanță cu situația juridică reală a imobilului.

Cât privește termenul de prescripție în care se poate solicita rectificarea intabulării, actualul Cod civil în art. 909, stabilește că: „(1) Sub rezerva prescripției dreptului la acțiunea în fond, acțiunea în rectificare este imprescriptibilă față de dobânditorul nemijlocit, precum și față de terțul care a dobândit cu rea-credință dreptul înscris în folosul său. Dacă acțiunea de fond introdusă pe cale separată a fost admisă, acțiunea în rectificare este, de asemenea, imprescriptibilă atât împotriva celor care au fost chemați în judecată, cât și împotriva terților care au dobândit un drept real după ce acțiunea de fond a fost notată în cartea funciară. (2) Față de terțele persoane care au dobândit cu bună-credință un drept real prin donație sau legat cu titlu particular, acțiunea în rectificare, sub rezerva prescripției dreptului la acțiunea de fond, nu se va putea introduce decât în termen de 5 ani, socotiți de la înregistrarea cererii lor de

înscrisiere.(3) De asemenea, sub rezerva prescripției dreptului la acțiunea în fond, acțiunea în rectificare, întemeiată exclusiv pe dispozițiile art. 908 alin. (1) pct. 1 și 2, se va putea îndrepta și împotriva terțelor persoane care și-au înscris vreun drept real, dobândit cu bună-credință și printr-un act juridic cu titlu oneros sau, după caz, în temeiul unui contract de ipotecă, întemeindu-se pe cuprinsul cărții funciare. În aceste cazuri, termenul va fi de 3 ani, socotiți de la data înregistrării cererii de înscriere formulate de către dobânditorul nemijlocit al dreptului a cărui rectificare se cere, cu excepția cazului când încheierea, prin care s-a ordonat înscrierea care face obiectul acțiunii în rectificare, a fost comunicată celui îndreptățit, caz în care termenul va fi de un an de la comunicarea acesteia. (4) Termenele prevăzute la alin. (2) și (3) sunt termene de decădere.”

Față de cele arătate, acțiunea reclamantei este neîntemeiată, întrucât actul contestat este perfect valabil, în acord cu voința părților semnatare din toate punctele de vedere (moral și legal).

În temeiul art. 497 Cod procedură civilă a solicitat respingerea recursului, *ca inadmisibil*, iar în subsidiar, respingerea recursului ca neîntemeiat și nelegitim.

Recurenta a formulat *răspuns la întâmpinare*, prin care a solicitat respingerea excepției de inadmisibilitate, întrucât nu se dezvoltă, de către intimați, niciun argument cu privire la acest aspect.

Referitor la excepția lipsei de interes, a arătat că intimații nu o invocă cu privire la calea de atac declarată, ci ca apărare față de acțiunea promovată, iar această apărare a fost respinsă prin încheierea din 07.10.2022 a Tribunalului București, putea fi dedusă judecății în apelul incident și nu este susținută.

Referitor la excepția prescripției, arată că și această apărare a fost respinsă de instanța de fond prin sentința nr. 1612/21.10.2022, iar intimații nu au atacat sentința din această perspectivă.

Referitor la excepția *nemo auditur propriam turpitudinem allegans*, arată că instanța penală nu a statuat că simulația s-ar fi încheiat cu vreun scop ilicit, ci că ulterior simulației recurenta și soțul său au înțeles a se prevala de o situație juridică aparentă, pentru a răspunde pentru mita constând în îmbunătățirile efectuate la imobil. Instanța penală nu a reținut nici măcar că simpla deținere a imobilului de către Daniela Năstase ar fi fost ilicită sau imorală.

Pe fondul cauzei, solicită respingerea apărărilor din actul procedural și admiterea recursului astfel cum a fost formulat.

II. Soluția și considerentele Înaltei Curți de Casație și Justiție

Analizând aspectele deduse judecății de către părți în prezentul cadru procesual, se constată, în primul rând, cu privire la așa-numitele excepții invocate de către intimați prin întâmpinare (inadmisibilitatea recursului, lipsa de interes, prescripția extinctivă) că ele nu se circumscriu unor apărări susceptibile a face obiectul unor asemenea mijloace procesuale (conform art. 245-247 C.pr.civ), valorificabile în recurs.

Astfel, în ce privește admisibilitatea căii de atac, intimații nu indică vreo dispoziție legală care să permită concluzia că hotărârea pronunțată de instanța de apel nu ar avea deschisă calea de atac a recursului prevăzută de art. 483 alin.

1 C.pr.civ., în contextul în care materia în care a avut loc judecata (simulația și respectiv, revendicarea) nu este una exceptată de la soluționare în această cale extraordinară de atac, conform art. 483 alin. 2 C. pr. civ. sau vreunei alte dispoziții care să stipuleze ca atare printr-o normă specială (derogatorie sub regimul căilor de atac).

De asemenea, în privința excepțiilor lipsei de interes și a prescripției extinctive, se constată că ele s-au constituit în apărări în fața primei instanțe, iar modalitatea de soluționare a acestora nu a fost contestată în calea de atac a apelului, așa încât, pe aceste aspecte, nu mai pot fi deduse judecății critici, *omisso medio*, direct în recurs.

Referitor la *criticile formulate de către recurenta-reclamantă*, Înalta Curte constată caracterul nefondat al acestora, potrivit următoarelor considerente:

-Susținerea recurentei privitoare la încălcarea principiului disponibilității, a prevederilor art. 9 C.pr.civ. – cu incidența astfel, a motivului de casare prevăzut de art. 488 alin. 1 pct. 5 C.pr.civ. – întrucât instanța nu s-ar fi pronunțat și asupra apelului declarat împotriva încheierii de ședință din 7.10.2022, prin care s-a respins cererea de atașare a dosarului penal, este una lipsită de orice fundament.

Astfel, *pe de o parte*, încheierea de ședință menționată este cea de consemnare a dezbaterilor de la termenul la care instanța a rămas în pronunțare asupra fondului cauzei și, ca atare, face parte integrantă din sentința de dezinvestire (obiect al apelului), iar *pe de altă parte*, instanța de apel reține expres în considerentele deciziei că împotriva acestei încheieri n-au fost formulate critici, motivele de apel vizând doar sentința tribunalului.

În acest context, a susține că instanța de apel ar fi trebuit să indice în dispozitivul hotărârii și soluția dată asupra încheierii - parte integrantă din sentință și cu privire la care nu fuseseră formulate motive de apel - nu reprezintă doar o critică formală, ci una care nesocotește însuși conținutul principiului disponibilității de care se prevalează recurenta (și care presupune nesocotirea limitelor investiției instanței cu cereri, pretenții concrete, situație în care nu se regăsește reclamanta, care pretinde o nepronunțare asupra unei presupuse căi de atac care nu conținea nicio critică împotriva actului procedural al instanței, menționat formal ca fiind obiect al apelului).

- Invocând dispozițiile art. 488 alin. 1 pct. 6 C.pr.civ. și pe cele ale art. 488 alin. 1 pct. 7 C.pr.civ., recurenta a susținut că decizia atacată s-ar sprijini pe motive contradictorii, încălcând, totodată, autoritatea de lucru judecat a unei hotărâri penale definitive.

Aceasta întrucât instanța ar fi apreciat că aceeași realitate poate fi diferită în funcție de legea (penală sau civilă) care o guvernează. Or, a arătat recurenta că pentru a fi condamnată (alături de soțul ei) în dosarul penal, pentru infracțiunea de luare de mită, s-a considerat de către instanța penală, ca premisă a acestei condamnări, existența caracterului simulat (nereal) al contractului de vânzare-cumpărare încheiat între numiții Tamara Cernășov (mătușa reclamantei) și Paul Opriș (autorul intimațiilor-pârâți).

În contra acestei situații, instanța de apel a statuat diferit, în sensul că nu s-ar fi făcut dovada că actul în discuție este unul simulat (fictiv), deși „situația

de fapt, realitatea obiectivă, nu poate fi decât una singură în orice ramură de drept”.

Critica este nefondată, nefiind aptă să demonstreze nici caracterul contradictoriu al considerentelor deciziei din apel și nici nesocotirea efectelor autorității de lucru judecat.

Astfel, instanța de apel a reținut corect că, pretinzându-se caracterul simulat, în forma fictivității, al contractului de vânzare-cumpărare încheiat de autoarea reclamantei (numita Tamara Cernășov) cu autorul pârâților (Oprîș Paul) s-a susținut că temeinicia pretențiilor ar decurge din cele statuate prin hotărârea penală de condamnare pentru infracțiunea de complicitate la luarea de mită, a reclamantei. Aceasta întrucât, în procesul penal s-a reținut că reclamanta și soțul acesteia au beneficiat de contravaloarea lucrărilor efectuate la imobil (obiect al vânzării), constituindu-se în foloase necuvenite remise de o altă inculpată, în scopul ca aceasta din urmă să fie menținută într-o anumită funcție.

În acest context, ceea ce a adus în discuție reclamanta a fost raportul dintre jurisdicția penală și cea civilă, altfel spus, modalitatea și condițiile în care se pot repercuta efectele lucrului judecat din penal asupra judecării ulterioare, efectuate de instanța civilă.

Or, pretinzând că instanța penală ar fi statuat cu autoritate de lucru judecat asupra existenței unei simulații și că, potrivit art. 22 C.pr.pen., efectele hotărârii penale se extind cu această valoare asupra judecării civile, recurenta-reclamantă nesocotește însuși conținutul textului de ale cărui dispoziții se prevalează, precum și fundamentul autorității de lucru judecat (care presupune tranșarea chestiunii litigioase pe baza contradictorialității dezbaterilor, cu respectarea garanțiilor procesuale recunoscute părților în procedura judiciară).

Astfel, potrivit art. 22 alin. 1 din Codul de procedură penală de la 1968 (aplicabil speței), „Hotărârea definitivă a instanței penale are autoritate de lucru judecat în fața instanței civile care judecă acțiunea civilă, cu privire la existența faptei, a persoanei care a săvârșit-o și a vinovăției acesteia”.

Aceasta presupune ca acțiunea în simulație să fi fost alăturată celei penale – să fi constituit latura civilă a procesului penal – astfel încât dezlegările instanței penale sub acest aspect să nu mai poată fi supuse verificării ulterioare de către instanța civilă sau, în ipoteza lăsării nesoluționate a unei asemenea acțiuni civile atașate celei penale, în demersul ulterior desfășurat în fața instanței civile să se opună dezlegările instanței penale în legătură cu existența faptei, a persoanei care a săvârșit-o și a vinovăției acesteia (pentru că aceeași faptă constituie cauză juridică a răspunderii, deopotrivă penale și civile).

Considerațiile instanței penale sub acest aspect care au justificat soluția de condamnare și de care se prevalează reclamanta nu sunt însă unele care să fi tranșat chestiunea simulației în raport cu părțile unei asemenea operațiuni juridice, ci doar unele care rețin circumstanțele de fapt care au condus la concluzia că de contravaloarea unor îmbunătățiri, reparații aduse imobilului (obiect al contractului în privința căruia se pretinde caracterul simulat) au profitat inculpații – reclamanta și soțul acesteia – sub forma foloaselor necuvenite.

Că este așa, rezultă din modalitatea în care instanța penală abordează chestiunea caracterului neconform realității al actului de înstrăinare, pe care îl

deduce „din *împrejurări ulterioare* încheierii convenției, care au vizat circumstanțele în care s-au realizat lucrările de renovare la imobil”, concluzionând că „maniera în care s-a efectuat renovarea a condus la perceperea inculpaților ca fiind adevărații beneficiari ai lucrărilor executate” și că „din *perspectiva legii penale*, atât actul autentic, cât și împrejurarea (reală sau nu) a posedării imobilului de către alte persoane creează doar o prezumție relativă în legătură cu beneficiarul lucrărilor de renovare”.

Rezultă că instanța penală nu a tranșat, pe latura civilă a cauzei, caracterul simulat al contractului, pe care să îl poată deduce din *împrejurări ulterioare* convenției – câtă vreme simulația, ca instituție civilă, presupune existența anterioară sau, cel mult concomitentă, a actului secret și a celui public – , ci doar a extras circumstanțele factuale care i-au permis identificarea elementelor infracțiunii de corupție.

De aceea, recurenta-reclamantă se prevalează eronat de efectul pozitiv al lucrului judecat din penal, considerând că acesta se opune judecării civile și că, în temeiul art. 435 alin. 2 C.pr.civ., dacă pârâții doresc să înlăture opozabilitatea hotărârii judecătorești penale, aceștia trebuie să facă dovada contrară celor statuate de instanța penală.

Mai întâi, pentru că, așa cum s-a arătat anterior, instanța penală nu a tranșat asupra existenței simulației, nefiind investită cu o asemenea acțiune care, alăturată celei penale, să se fi constituit în latura civilă a procesului.

În același timp, pentru că, prin demersul ei, reclamanta încearcă să opună efectul judecării penale față de pârâți, ca și cum aceștia ar fi terți raportat la convenția de care se prevalează recurenta, iar hotărârea le-ar fi, ca atare, opozabilă, ei având doar posibilitatea de a face dovada contrară (adică, a inexistenței simulației, ceea ce presupune inexistența acordului simulatoriu), în sensul dispozițiilor menționate, ale art. 435 alin.2 C.pr.civ.

O astfel de teză este greșită întrucât pârâții au calitatea de părți în pretinsa simulație (ca succesori ai cumpărătorului din actul considerat fictiv), ceea ce înseamnă că lor nu le poate fi opus ceea ce s-ar fi tranșat asupra raportului juridic într-un proces la care nu au participat (calitatea de martor în procedura penală fiind irelevantă sub acest aspect), ca și când ar avea poziția de terți cărora hotărârea să le fie opozabilă.

Or, o asemenea situație, de opozabilitate a hotărârii față de terți – care trebuie să suporte efectele unei judecări la care nu au participat, sub rezerva probei contrare – e diferită de cea în care se pune în discuție situația părților actului juridic, în absența cărora nu se poate tranșa jurisdicțional de maniera pretinsă de recurentă (respectiv, în așa fel încât să li se opună efectele lucrului judecat, iar pârâții, ca părți în contractul pretins fictiv, să facă dovada contrară).

Aceasta întrucât fundamentul autorității de lucru judecat presupune contrarietatea dezbaterilor părților implicate în actul juridic disputat, respectarea dreptului de apărare al acestora, împreună cu toate celelalte garanții procesuale care însoțesc o judecată.

De aceea, separat de cele arătate anterior în legătură cu limitele investiției și pronunțării instanței penale, reclamanta nu se putea oricum prevala de reținerea unei simulații în absența părții căreia i se opune, pentru a-i pretinde apoi acesteia să facă dovada contrară deoarece aceasta ar echivala, așa cum

corect reține instanța de apel, cu impunerea dovedirii unui fapt negativ (contrar dispozițiilor art. 255 C.pr.civ.).

Dimpotrivă, reclamanta fiind cea care a investit instanța civilă, pretinzând existența simulației în forma fictivității actului public, aceasta trebuia să facă dovada, potrivit art. 249 C.pr.civ., a celor susținute, respectiv existența acordului simulatoriu în relația dintre părți.

Sub acest aspect, decizia din apel, obiect al prezentului recurs, reține corect că operațiunea juridică a simulației nu putea fi dovedită, având în vedere calitatea de succesori a reclamantei și pârâților față de părțile actului pretins simulat (asimilabili, așadar, din punct de vedere juridic, acestora) decât respectând regulile probațiunii specifice pentru dovada actului juridic în raporturile dintre părți.

Or, aceasta presupunea, în raport cu dispozițiile art. 1191 C.civil (aplicabile, *illo tempore*, față de data încheierii actului și de dispozițiile art. 26 C. pr. civ.) prezentarea înscrisului doveditor al convenției părților (acordul acestora care simula absolut actul public, stipulând fictivitatea acestuia) sau, cel puțin, existența unui început de dovadă scrisă, în sensul dispozițiilor art. 1197 C.civ., care să facă posibilă completarea acestuia cu proba testimonială (ori, imposibilitatea preconstituirii înscrisului doveditor, potrivit art. 1198 C.civ., care, de asemenea, să facă posibilă dovedirea convenției în condiții probatorii mai puțin stricte, apelând inclusiv la proba cu martori).

Cum în speță asemenea probe nu au fost făcute, în mod corect a concluzionat instanța de apel că nu a fost demonstrat caracterul fictiv al actului public și, ca atare, nu a fost dovedită simulația invocată.

În acest context, susținerea recurenței conform căreia „analiza făcută de instanța civilă, pe exact aceleași probe ca și instanța penală”, ar fi condus-o la concluzia diametral opusă, cum că actul în discuție nu este simulat, cu „ignorarea puterii de lucru judecat a deciziei penale”, este una eronată care nesocotește, *pe de o parte*, statuările judecătii penale anterioare și, *pe de altă parte*, rigorile judecătii civile, care a avut de analizat, cu respectarea regulilor probatorii specifice dovedirii actelor juridice în relația dintre părți, existența acordului simulatoriu.

Așa cum s-a arătat anterior, judecata penală nu a tranșat jurisdicțional existența simulației în raporturile dintre părțile unei asemenea operațiuni juridice, instanța nefiind investită cu o acțiune în simulație atașată acțiunii penale, care să fi constituit latura civilă a procesului penal.

Inexistența unui cadru procesual adecvat, care să permită o asemenea verificare jurisdicțională rezultă, o dată în plus, și din aceea că nu toate părțile pretensei convenții simulate au fost părți în procesul penal. Ca atare, hotărârea penală nu poate să fie opusă uneia dintre părțile convenției defăimate ca simulată, neparticipante la proces, sub semnul *opozabilității stricto-sensu*, potrivit art. 435 alin. 2 C.pr.civ., ca și cum ar fi fost terț față de actul juridic disputat, pretinzându-i-se apoi, să facă dovada contrară pentru înlăturarea opozabilității efectelor actului jurisdicțional.

În același timp, astfel cum s-a menționat, analiza instanței penale a purtat asupra unor *circumstanțe factuale*, legate de contravaloarea unor reparații aduse imobilului, obiect al vânzării-cumpărării, deducând, în baza unor prezumții, cine

era beneficiarul lucrărilor respective de renovare, valorificând împrejurări ulterioare vânzării-cumpărării (analiză incompatibilă instituției juridice a simulației civile, unde probațiunea trebuie să vizeze înțelegerea reală a părților la un moment anterior sau, cel mult, concomitent actului public).

În realitate, instanța penală a tranșat, din perspectiva legii penale, situația foloaselor necuvenite (contravaloarea lucrărilor de reparații neachitate în schimbul menținerii în funcție a celui care a asigurat aceste prestații), identificând elementele unei infracțiuni de corupție, iar nu caracterul simulat al actului public reprezentat de convenția de vânzare-cumpărare.

De aceea, potrivit tuturor considerentelor dezvoltate anterior, susținerea unei motivări contradictorii a deciziei atacate este lipsită de fundament, câtă vreme instanța penală nu a dezlegat existența unei instituții juridice, care să fie apoi negată de instanța civilă. În felul acesta, nu a fost nesocotită nici autoritatea lucrului judecat din penal, nefiind date premisele raportului dintre cele două jurisdicții, penală și civilă, din perspectiva art. 22 C. pr. pen., întrucât acțiunea în simulație nu a reprezentat latura civilă a procesului penal, pentru ca verificările realizate de instanța penală să se opună apoi judecății din fața instanței civile pe aspectul dovedirii simulației în relația dintre părțile actului pretins simulat.

- Prin invocarea motivului de casare prevăzut de art. 488 alin. 1 pct. 8 C.pr.civ., recurenta a susținut că ar fi fost nesocotite normele de drept material privind puterea de lucru judecat și cele privind simulația (art. 1175 C.civ. de la 1864).

Critica este, de asemenea, nefondată.

În primul rând, în ce privește „puterea de lucru judecat” a hotărârii penale (impropriu denumită astfel, întrucât pe plan normativ, la nivel terminologic, nu este folosită această sintagmă, distincția pe acest aspect realizată în doctrină vizând, în realitate, efectul pozitiv și respectiv, cel negativ al lucrului judecat) ea nu este reglementată prin norme de drept material, pentru ca, pretinzându-se încălcarea lor, să poată fi incident motivul prevăzut de art. 488 alin. 1 pct. 8 C.pr.civ.

Fiind vorba despre un efect al hotărârii judecătorești, sediul materiei se regăsește în legislația procesuală, deopotrivă penală și civilă (art. 22 V.C.pr.pen. respectiv, art. 430 – 432 C.pr.civ.), astfel încât o eventuală încălcare a acestor norme ar fi putut fi invocată pe temeiul art. 488 alin. 1 pct. 5 C.pr.civ.

Dincolo de acest aspect de ordin formal, critica este lipsită de orice fundament câtă vreme, în susținerea ei, recurenta nu a făcut decât să reia argumentele subsumate și motivului prevăzut de art. 488 alin. 1 pct. 6 C.pr.civ., în legătură cu pretinsa motivare contradictorie – dată de faptul că instanța penală ar fi reținut caracterul simulat al vânzării, premisă care nu mai putea fi contrazisă de instanța civilă în analiza ulterioară a cauzei care a investit-o.

Toate considerentele expuse anterior, care nu vor mai fi reluate, au arătat în ce constă caracterul nefondat al unor asemenea susțineri.

În același sens, invocarea pe acest aspect a jurisprudenței instanței de contencios european, cu trimitere la principiul securității juridice și la cel al preeminenței dreptului este una lipsită de relevanță, de vreme ce, cum s-a demonstrat, în speță nu s-a pus problema nesocotirii sau contrazicerii unor statuări intrate în autoritate de lucru judecat, ale instanței penale, ci, dimpotrivă,

instanța civilă a avut de efectuat propriile verificări jurisdicționale, potrivit competenței sale și cu respectarea regulilor probațiunii procesului civil.

În realitate, pretinzând instanței civile pronunțarea unei soluții pornind de la premisa, incorectă, că instanța penală ar fi statuat deja asupra raporturilor juridice specifice simulației, recurenta este cea care, prin demersul său, tinde la afectarea principiului preeminenței dreptului întrucât o instanță nu poate statua asupra drepturilor afirmate și genera astfel securitate juridică decât în prezența tuturor părților implicate (cadru procesual adecvat abia în fața instanței civile), așa încât rezultatul judecării să le poată fi opus cu valoare obligatorie.

De aceea, instanța de apel a reținut corect că hotărârile CEDO invocate (din cauzele Beian c. României; SC Pilot Service c. României; Amurăriței c. României; Zazanis c. Greciei), reluate ca atare și în recurs, sunt fără legătură cu prezenta pricină, în sensul pretins de reclamantă, al afectării dreptului la un proces echitabil, în componenta referitoare la executarea hotărârilor judecătorești și la securitatea raporturilor juridice, de vreme ce în speță nu s-a pus problema ca soluția definitivă a instanței penale să fie contestată și respectiv, negată de instanța civilă.

- În ce privește invocarea încălcării dispozițiilor art. 1175 C.civ., critica este una pur formală, în contextul în care recurenta-reclamantă nu indică în ce ar consta nesocotirea acestor prevederi, aptă să atragă nelegalitatea hotărârii.

Pe acest aspect, considerentele deciziei, clare și corecte, demonstrează de ce nu a fost dovedită simulația, respectiv existența unui act secret care să disimuleze total realitatea, în sensul fictivității actului public. Făcând aplicarea dispozițiilor art. 1191 Codul civil de la 1864 și constatând neprobarea acordului simulatoriu, concluzia care s-a impus a fost aceea a nedovedirii că actul public este fictiv, așa încât nu-și putea găsi incidența art. 1175 C. civ., pentru ca în relația dintre părți să-și poată produce efectele vreo altă convenție decât cea concretizată în actul public.

În consecință, față de considerentele expuse, reținând-se caracterul neîntemeiat al tuturor criticilor care au putut constitui obiect de analiză, recursul urmează să fie respins ca nefondat.

Văzând și dispozițiile art. 452, art. 453 alin. 1 C. pr. civ., recurenta-reclamantă va fi obligată la plata cheltuielilor de judecată (onorariu de avocat, conform dovezilor de la dosar) ocazionate de judecata în faza recursului, către intimata-pârâtă Opriș Andra Livia.

**PENTRU ACESTE MOTIVE,
ÎN NUMELE LEGII,
DECIDE:**

Respinge, ca nefondat, recursul declarat de reclamanta Năstase Daniela împotriva deciziei nr. 626/A din 20 aprilie 2023 a Curții de Apel București - Secția a IV-a civilă.

Obligă pe recurenta-reclamantă la plata sumei de 4500 lei reprezentând cheltuieli de judecată, în favoarea intimatei-pârâte Opriș Andra Livia.

Definitivă.

Pronunțată astăzi, 17 ianuarie 2024, prin punerea soluției la dispoziția părților, prin mijlocirea grefei, conform art. 402 Cod procedură civilă.

PREȘEDINTE,
Lavinia Dascălu

JUDECĂTOR,
Lavinia Curelea

JUDECĂTOR,
Adina Nicolae

MAGISTRAT ASISTENT,
Cătălina Georgeta Nistor

Red. Tehnored. AN /2 ex. /data/31.01.2024

Judecător fond: Florin Vilceanu

Judecători apel: Andreea Popescu/Ana Cristina Ciobanu Dordea

Comunicat decizie la data de.....

-1 exemplar- recurent-reclamant Năstase Daniela, cu domiciliul în sector 1, București, str Muzeul Zambaccian, nr. 16, et. 3, ap. 4

-1 exemplar- intimați-pârâți Opriș Andra Livia, Opriș Vladimir Codruț, ambii cu domiciliul în sector 1, București, str. G-ral Cristian Tell, nr. 11

-1 exemplar-intimat-pârât Ardelean Florica Lucia, cu domiciliul în sector 1, București, str Poet Grigore Alexandrescu, nr. 104A

WWW.LUMEAJURATIEI.RO